

הארץ אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים. משום שאלה ירדו בדרגות הללו ונענשו.

בא וראה, משום שרבי עקיבא עלה למעלה כראוי, נכנס בשלום ויצא בשלום. דוד שאל שאלה, ולא התפרש, שכתוב (תהלים יז) ממתים ידך ה' ממתים מחלד חלקם בחיים. (תהלים) על מה זה אלה שנהרגו בהרוגי העולם צדיקים, זכאים, שלא חטאו חטא כדי שיענשו.

בא וראה, ממתים ידך ה' ממתים מחלד חלקם בחיים. כאן הוא שני צדדים - ידך ה', וחלד. ידך ה' - זה הקדוש ברוך הוא, שהנשמה מתפנסת אליו. ממתים מחלד - זה הצד האחר, שהגוף הוא שולט עליו, שכתוב (ישעיה לח) לא אביט אדם עוד עם יושבי חדל.

בא וראה, הנשמות של אלו, להשלמת רוח הקדש, שלהם עשר רוחות מלמטה כראוי, וגופם נמסר למלכות הרשעה, כל אחד נוטל חלקו בסוד הקרבנות. ובא ראה, ראש ראשית האמונה תוף המחשבה, מפה הניצוץ החזק, ועולה תוף המחשבה (במוציא) ניצוצות, וזרק ניצוצות לשלש מאות ועשרים עברים, ובורר פסלת מתוף המחשבה, ונברר.

אף כף כמו כן עולה במחשבה, כמו שנברר בה פסלת, (והתברר אף כף. אלו שבהם השתלם מה שצריך, ודאי כף עלה במחשבה והכל) ונבררו אלה, שבהם השתלם מה שצריך. ודאי כשעלה, עלה במחשבה, והכל כמו שצריך. שמחה מצד זה, ועצב מצד זה.

כד סליק, במחשבה סליק וכלא (דף רנ"ה ע"א) כמה דאצטריף. חידו מסטרא דא, ועציבו מסטרא דא.

וכלהו לא אשתזבן מעונשא. ועל דא אמר שלמה, (קהלת ח) יש הכל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים. בגין דאלין נחתו בדרגין אלין, ואתענשו.

תא חזי, בגין דרבי עקיבא סליק לעילא כדקא יאות, עאל בשלם ונפק בשלם. דוד שאיל שאלתא, ולא אתפרש, דכתיב (תהלים יז) ממתים ידך יי' ממתים מחלד חלקם בחיים. (ס"א תהא) על מה דא אלין דאתקטלו בקטולי עלמא צדיקייא, זכאין דלא חאבו חוכה בגין דיתענשו.

תא חזי, ממתים ידך יי', ממתים מחלד חלקם בחיים, הכא איהו תרי סטרי, ידך יי'. וחלד. ידך יי', דא קדשא ברוך הוא, דנשמתא אתפניש לגביה. ממתים מחלד, דא סטרא אחרא, דגופא איהו שלטא עלוי, דכתיב (ישעיה לח) לא אביט אדם עוד עם יושבי חדל.

תא חזי, נשמתא דאלין, לאשלמותא דרוחא קדישא, דלהון עשרה רוחין מתתא כדקא יאות, וגופא דלהון יתמסר למלכו חייבא. כל חד נטיל חולקיה, ברזא דקרבינין.

ותא חזי, רישא שירותא דמהימנותא, גו מחשבה, בטש בוצינא דקרדינותא, וסליק גו מחשבה, (ס"א ואפיק) נצוצין, נציצין זריק לתלת מאה ועשרין עיבר, ובריר פסולת מגו מחשבה, ואתבריר.

אוף הכי, פגוונא דא סליק במחשבה, כמה דאתברר ביה פסולת, (ס"א ואתברר אוף הכי, אלין

בהו אשתלים מאן דאצטריף, ודאי כף סליק במחשבה וכלא) ויתבריר אלין, די בהו אשתלים מאן דאצטריף, ודאי

בְּתוֹב (קהלת ח) וּשְׂבַחְתִּי אֲנִי אֶת הַשְּׂמֵחָה אֲשֶׁר אֵין טוֹב לְאָדָם תַּחַת הַשְּׂמֵשׁ כִּי אִם לְאָכֹל וּלְשִׂתוֹת וּלְשִׂמוּחַ וְהוּא יִלְוֵנוּ בַעֲמָלוֹ יְמֵי חַיָּו אֲשֶׁר נָתַן לוֹ הָאֱלֹהִים תַּחַת הַשְּׂמֵשׁ. וּשְׂבַחְתִּי אֲנִי אֶת הַשְּׂמֵחָה, וְכִי שְׁלֵמָה מְלֻכָּא מְשַׁבַּח דָּא. אֲלֵא וּשְׂבַחְתִּי אֲנִי אֶת הַשְּׂמֵחָה, דָּא חֲדוּתָא דְּמְלֻכָּא קְדִישָׁא, בְּזִמְנָא דְּאִיהוּ שְׁלֵטָא, בְּשַׁבְתָּא וּבְיוֹמֵי טַבִּין, דְּמִכָּל עוֹבְדֵין טַבִּין דְּבַר נָשׁ עָבִיד, אֵין טוֹב לְאָדָם תַּחַת הַשְּׂמֵשׁ, כִּי אִם לְאָכֹל וּלְשִׂתוֹת, וּלְאַחְזָא חֲדוּתָא בְּהוּא, (ג'א זמנא) סְטָרָא בְּגִין דִּיהָא לִיהָ חוּלְקָא לְעֵלְמָא דְּאִתִּי.

וְהוּא יִלְוֵנוּ בַעֲמָלוֹ. מָאן. דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הוּא יִלְוֵנוּ, וְיִהְיֶה עִמָּיהָ לְאַעְלָא לִיהָ לְעֵלְמָא דְּאִתִּי.

דְּבַר אַחַר וְהוּא יִלְוֵנוּ, מָאן הוּא. הוּא בַר נָשׁ דְּאָכִיל וְשָׂתִי וְחַדִּי, כָּל מְאִי דְּאִפִּיק לְמִיכַל וּלְמִשְׁתֵּי, הוּא יִלְוֵנוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַלְוָאָה, וְאִיהוּ יְהִיב לִיהָ כְּפָלֵי כְּפָלִים, מְכַל מַה דְּאִפִּיק בְּהָאֵי. בְּתַרִּין אֵלִין, אוֹזִיף בַר נָשׁ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּד חַיִּים לִיהָ לְמִסְפָּנָא. וְכַד אִפִּיק בְּשַׁבְתֵּי וְזִמְנֵי. דְּהָא כֻּלָּא אוֹזִיף לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמַה דְּאִתְּ אָמַר (משלי יט) מְלוֹה יִי חוֹנֵן דָּל וּגְמֵלוֹ יִשְׁלֵם לוֹ.

וּבְגִין כְּךָ, דָּא שְׂמֵחָה, וְדָא עֲצִיבוּ. דָּא חַיִּים וְדָא מוֹת. דָּא טוֹב, וְדָא רַע, דָּא גֵן עֵדֵן, וְדָא גֵיהֶנֶם. וְכֻלָּא, דָּא בְּהַפּוּכָא דְּדָא, וְעַל דָּא גּוּפָא דְּלֵהוֹן הָוּה בַּעֲצִיבוּ, וְנִשְׁמַתָּא בְּחֲדוּהָ. וְכַד הוּוּ אֵלִין עֲשָׂרָה דְּאִקְרוּן הַרוּגֵי מְלָכוֹת, הַרוּגֵים הוּוּ מִסְטָרָא אַחְרָא, וְאַשְׁלִימוּ אֶתְרָא אַחְרָא דְּקְדוּשָׁה. וּבְגִין כְּךָ, כֻּלָּא גְלִי קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתְעָבִיד כְּדָקָא יְאוּת. בְּהִיבְרָא דָּא קְיִימִין אֵינוּן תְּרִיסָר. אַרְבַּע אֵלִין

בְּתוֹב, (קהלת ח) וּשְׂבַחְתִּי אֲנִי אֶת הַשְּׂמֵחָה אֲשֶׁר אֵין טוֹב לְאָדָם תַּחַת הַשְּׂמֵשׁ כִּי אִם לְאָכֹל וּלְשִׂתוֹת וּלְשִׂמוּחַ וְהוּא יִלְוֵנוּ בַעֲמָלוֹ יְמֵי חַיָּו אֲשֶׁר נָתַן לוֹ הָאֱלֹהִים תַּחַת הַשְּׂמֵשׁ. וּשְׂבַחְתִּי אֲנִי אֶת הַשְּׂמֵחָה, וְכִי שְׁלֵמָה מְלֻכָּא מְשַׁבַּח דָּא. אֲלֵא וּשְׂבַחְתִּי אֲנִי אֶת הַשְּׂמֵחָה, דָּא חֲדוּתָא דְּמְלֻכָּא קְדִישָׁא, בְּזִמְנָא דְּאִיהוּ שְׁלֵטָא, בְּשַׁבְתָּא וּבְיוֹמֵי טַבִּים, שְׁמִכָּל הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים שְׂאָדָם עוֹשֶׂה, אֵין טוֹב לְאָדָם תַּחַת הַשְּׂמֵשׁ כִּי אִם לְאָכֹל וּלְשִׂתוֹת וּלְהִרְאוֹת שְׂמֵחָה בְּאוֹתוֹ (ומי) הַצֵּד, כְּדִי שִׂיחֵיהָ לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. וְהוּא יִלְוֵנוּ בַעֲמָלוֹ, מִי? זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא יִלְוֵנוּ וְיִלְכֵךְ עִמּוֹ לְהַכְנִיסוֹ לְעוֹלָם הַבָּא.

דְּבַר אַחַר וְהוּא יִלְוֵנוּ - מִי הוּא? אוֹתוֹ הָאָדָם שְׂאוּכַל וְשׁוֹתָה וְשִׁמְחָה - כָּל מַה שְׂמוּצִיא לְאָכֹל וּלְשִׂתוֹת, הוּא יִלְוֵנוּ לְקְדוּשָׁא בְּרוּךְ-הוּא בְּהַלְוָאָה, וְהוּא יִתֵּן לוֹ כְּפָלֵי כְּפָלִים מְכַל מַה שְׂהוּצִיא בְּזָה. בְּשִׁנֵּי אֵלֵהּ מְלוּהָ אָדָם לְקְדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא כְּשִׁחַס עַל הָעֵנִי, וּכְשִׂמוּצִיא בְּשַׁבְתוֹת וְזִמְנֵים, שְׁהָרִי הַכַּל הַלְוָה לְקְדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (משלי יט) מְלוּהָ ה' חוֹנֵן דָּל וּגְמֵלוֹ יִשְׁלֵם לוֹ. וּמִשׁוּם כְּךָ, זֶה שְׂמֵחָה וְזֶה עֲצִב. זֶה חַיִּים וְזֶה מוֹת. זֶה טוֹב וְזֶה רַע. זֶה גֵן עֵדֵן וְזֶה גֵיהֶנֶם. וְהַכַּל זֶה הַכְּפָר שֶׁל זֶה. וְלָכֵן גּוּפָם הִיָּה בַּעֲצִב, וְהַנְּשִׁמָּה בְּשִׂמְחָה. וּכְשִׁהִיוּ עֲשָׂרָה הָאֵלוּ, שְׂנַקְרָאִים הַרוּגֵי מְלָכוֹת, הַרוּגֵים הִיוּ מִצַּד אַחַר, וְהַשְׁלִימוּ מְקוֹם אַחַר שֶׁל קְדָשָׁה. וּמִשׁוּם כְּךָ הַכַּל גְּלוּי לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנַעֲשֶׂה כְּרָאוּי. בְּהִיבְרָא הַזֶּה עוֹמְדִים אוֹתָם שְׁנַיִם עֲשָׂר. אַרְבַּעָה אֵלוֹ לְמַעְלָה, וְשְׂמוֹנֶה עֲמָהֶם, מִשׁוּם שְׁכַל אַחַד